

Arrest

nr. 148 525 van 25 juni 2015
in de zaak RvV XI/IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 230.192 van 13 februari 2015 van de Raad van State waarbij het arrest nr. 119 750 van 27 februari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt vernietigd.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. HELSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Shah Mansoor gelegen in Swabi in de provincie Khyber Pakhtunkwa te Pakistan. U bent een soennitische Pashtun. U ging nooit naar school en werkte in de constructiesector in uw regio. U leerde in uw dorp S.(...) kennen, een Pashtun-meisje op wie u verliefd werd. U ontmoette haar op weg naar school en u begon een relatie met haar die ongeveer een jaar en vijf maanden standhield. Iemand lichtte uw ouders in over uw relatie met S.(...) waardoor uw vader besloot om haar hand te vragen. Haar ouders weigerden en besloten S.(...) te verloven met één van haar neven. U bleef echter S.(...) in het geheim

ontmoeten omdat jullie van elkaar hielden en samen wilden vluchten. Tijdens één van die ontmoetingen werden jullie betrapt door haar vader en haar broer. Hierop ontstond een gevecht, maar u kon met de hulp van enkele burens ontkomen. U vertelde aan uw vader wat er gebeurd was. Uw vader besloot te gaan kijken en hoorde van op afstand enkele geweerschoten. Hij hoorde dat S.(...) werd doodgeschoten door haar familie. U en uw familie besloten naar de stad Swat te vluchten uit vrees voor jullie leven. U verbleef ongeveer een maand in de stad Swat. S.(...)'s ouders ontdekten waar u verbleef en kwamen met de taliban uit de regio Swat naar uw huis. Uw vader zei dat u niet thuis was. De taliban vroegen uw vader u aan hen uit te leveren. U besloot naar Iran te vluchten waar u ongeveer drie jaar verbleef en werkte bij enkele dorpsgenoten. Na uw vertrek naar Iran kwamen de taliban nog één keer langs en doorzochten uw huis. In Iran hoorde u geruchten dat de familie van S.(...) u ook in Iran kwam zoeken waardoor u ook dit land moest verlaten. Na uw vertrek uit Shah Mansoor zouden de ouders van S.(...) u beschuldigd hebben van samenwerking met de taliban waardoor de politie en de Pakistaanse autoriteiten u ook zoeken. Uw huis werd verzegeld en een FIR (First Information Report) werd tegen u opgesteld. Na een reis van ongeveer drie jaar kwam u uiteindelijk in België aan op 13 juni 2011 waar u een dag later asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: twee dreigbrieven van de taliban, een kopie van de identiteitskaarten van uzelf, uw vader, uw moeder en broer alsook een domiciliërsattest.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er te worden gewezen op een aantal onwaarschijnlijkheden en tekortkomingen in uw verklaringen over de door u aangehaalde problemen in Shah Mansoor die aanleiding gaven tot uw vertrek uit Pakistan. U beweerde problemen te hebben met de familie van S.(...), alsook met de taliban en de Pakistaanse autoriteiten omdat u een geheime en verboden relatie had met S.(...). Aan uw verklaring dergelijke verboden relatie te hebben gehad kan echter maar weinig geloof worden gehecht. Zo kon u maar weinig spontaan over S.(...) en haar familie vertellen. U wist niet hoe haar moeder heette en kon niets antwoorden wanneer u herhaaldelijk gevraagd werd spontaan iets te vertellen over S.(...) zelf en over haar familie (CGVS, p. 14). Dit is opmerkelijk aangezien u gedurende anderhalf jaar een relatie met haar had. Over haar opvoeding wist u te vertellen dat zij niet erg strikt werd opgevoed, maar wel volgens de islamitische normen. U voegde nog toe dat het haar wel verboden werd om zomaar met jongens te praten (CGVS, p. 14). Hoe u er dan in slaagde contact te leggen met S.(...), met haar kon praten, haar dagelijks kon ontmoeten en zelfs een relatie met haar kon beginnen is merkwaardig en weinig aannemelijk. U kon naar eigen zeggen op straat, toen zij op weg was naar school, gewoon een gesprek met haar aangaan en grapjes met haar uithalen. U stelde zelfs dat uw vriend bij u stond op de weg toen u haar ontmoette (CGVS, p. 14). Wat later stelde u dan weer dat u nooit iets ondernam wanneer er mensen aanwezig waren. U stelde dat u beetje bij beetje een relatie met haar kreeg, maar u kon zich maar moeilijk uitlaten over het verloop van uw relatie (CGVS, p. 15). U stelde dat u haar dagelijks één of twee keer ontmoette en met haar praatte. U gevraagd waarover u zoal sprak, stelde u slechts dat jullie het over jullie huwelijk hadden en dat de tijd zo voorbij ging (CGVS, p. 16). Dat u gedurende anderhalf jaar enkel over een huwelijk zou gesproken hebben met uw vriendin is weinig geloofwaardig. Dat jullie trouwens ook zomaar op straat in Pakistan afspraken konden regelen is merkwaardig. U stelde zelf dat meisjes, zeker Pashtun-meisjes, niet zomaar konden praten met jongens (CGVS, p. 15, 16). Uiteindelijk ontdekte iemand jullie relatie en vertelde dit aan uw ouders. U wist vreemd genoeg niet wie uw relatie ontdekte en wie uw ouders hierover inlichtte (CGVS, p. 16). U zou dit toch aan uw ouders kunnen gevraagd hebben.

U stelde dat uw vader om S.(...)'s hand vroeg, maar dat haar ouders weigerden omdat jullie van een verschillende kaste zijn en haar familie machtig is. U stelde hier verder niets over te weten omdat u niet opgeleid bent (CGVS, p. 16, 17). Echter, u beweerde ongeveer anderhalf jaar een relatie te hebben gehad met S.(...), waardoor u toch enigszins op de hoogte zou moeten zijn van de achtergrond van haar familie. U om meer informatie over deze macht en rijkdom gevraagd, bleef u hier erg vaag over (CGVS, p. 17). Het is trouwens ook erg vreemd dat een meisje als S.(...) afkomstig uit een rijke en machtige familie zomaar in u geïnteresseerd was en het risico nam een verboden en geheime relatie met u te beginnen. U kon dit in feite zelf ook niet verduidelijken. Nadat uw huwelijksaanzoek geweigerd werd, werd S.(...) uitgehuwelijkt aan haar neef Z.(...) U.(...) (CGVS, p. 17). Ondanks het feit dat S.(...) verloofd was, kon u naar eigen zeggen jullie relatie verder zetten en elkaar blijven ontmoeten (CGVS, p. 17, 18). U stelde nochtans wel dat er meer toezicht en controle was op S.(...) nadat u een aanzoek deed. Gevraagd hoe u haar toch kon blijven zien, stelde u dat haar maar enkele keren zag en haar enkel sprak als zij alleen was (CGVS, p. 18). Maar hoe dit mogelijk was gezien de extra controle op

haar, liet u in het midden. Haar familie zal haar trouwens in die omstandigheden zo weinig mogelijk alleen hebben gelaten, als ze haar extra wilden controleren zoals u beweerde. Het is trouwens ook erg vreemd dat u na uw afgewezen aanzoek zomaar naar S.(...)'s huis ging om met haar te praten, gezien de risico's hieraan verbonden. Dat S.(...) zelf ook dergelijke risico's nam is opmerkelijk. U stelde dat jullie het hadden over jullie vlucht samen, maar uiteindelijk bleken jullie nog geen plannen te hebben om samen te ontsnappen (CGVS, p. 18, 19). Toen u haar die dag opzocht in de buurt, werd u betrap door haar vader en broer. U wist niet meer wanneer dit was, maar het was ongeveer zes jaar geleden (CGVS, p. 18). U werd aangevallen door haar vader en broer maar u kon met hulp van de burens ontsnappen. U hoorde later via uw zus en uw vader dat S.(...) vermoord werd door haar familie (CGVS, p. 19). U en uw familie besloten na het gevecht naar de stad Swat te verhuizen uit vrees voor uw leven (CGVS, p. 19). Ongeveer 28 dagen later kwamen de lokale taliban uit Swat samen met haar familie naar jullie huis in Swat. U wist niet hoe zij erachter waren gekomen dat u daar verbleef, welke taliban kwamen en hoeveel taliban er langskwamen (CGVS, p. 19, 20). Evenmin wist u welke connectie de familie van S.(...) had met de taliban (CGVS, p. 20, 21). Via één of andere imam T.(...) zouden de taliban bij jullie uitgekomen zijn. Welke banden deze imam had met de taliban of met de familie wist u niet precies (CGVS, p. 20, 21). De taliban kwamen twee maal langs in Swat, maar u was telkens niet thuis. Op aanraden van uw vader verliet u daarna Pakistan omdat de taliban u zouden straffen (CGVS, p. 21, 22). Uw familie besloot eveneens onder te duiken. U hebt tot op heden geen nieuws of contact meer van uw familie, behalve met uw zus (CGVS, p. 21, 22). Ook uw zus heeft geen nieuws meer van uw ouders (CGVS, p. 22). Na uw vertrek uit Pakistan zou u nog drie jaar in Iran verbleven en gewerkt hebben bij enkele andere Pakistanen afkomstig uit uw eigen regio. Het is wel erg vreemd dat u die aanvankelijk uw land verlaat uit vrees voor uw leven toch onderduikt bij dorpsgenoten, die de familie van S.(...) dus ook zullen gekend hebben als ze inderdaad zo machtig en rijk waren als u beweert (CGVS, p. 22). Na ongeveer drie jaar hoorde u via deze dorpsgenoten dat S.(...)'s vader en broer u daar kwamen zoeken. Hoe zij u vonden, wist u niet (CGVS, p. 22).

U voegde aan het einde van het gehoor op het CGVS plots nog toe dat u ook problemen had met de Pakistaanse autoriteiten omdat u ervan verdacht werd samen te werken met de taliban (CGVS, p. 22). De vader van uw vriendin zou u ook beschuldigd hebben van de moord op zijn dochter. Het is een uiterst merkwaardige verklaring die u nooit eerder vermeldde wanneer naar uw concrete problemen gevraagd werd. Ook tijdens uw eerste interview op de DVZ vermeldde u hier niets van (CGVS, p. 22, 23). U stelde dat u dat toen nog niet wist en het pas later hoorde van uw zus. De vader van S.(...) zou deze valse informatie over u doorgegeven hebben aan de politie die een FIR tegen u opstelden en uw huis verzegelden (CGVS, p. 22, 23). U kon deze FIR niet voorleggen en had helemaal geen idee van welke strafartikels u precies beschuldigd werd en welke straffen daar op staan. Over de stand van zaken in het onderzoek tegen u kon u evenmin iets vertellen (CGVS, p. 23). U blijft trouwens vaag hoe u precies wist dat er een FIR tegen u was: uw zus zou u dit verteld hebben nadat ze het vernam van verwanten, maar hoe die verwanten dat vernamen wist u niet exact (CGVS p. 23). Dat u ook maar weinig concreet werd over uw persoonlijke problemen in Pakistan is opmerkelijk en doen vermoeden dat uw problemen niet geloofwaardig zijn.

Verder kan er maar weinig geloof worden gehecht aan uw uiteengezette reisweg die uw vertrek uit Pakistan zou moeten aantonen, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielaanspraak ernstig ondermijnt. U wist niet meer op welke datum u vertrok uit Pakistan, maar stelde dat het ongeveer vijf of zes jaar geleden was (CGVS, p. 7). U zou over land gereisd hebben en drie of drieënhalve jaar in Iran verbleven hebben alvorens u doorreisde naar België (CGVS, p. 4, 7). Over de reisroute die u aflegde kon u tijdens het gehoor maar weinig toelichting geven. U wist enkel dat u vanuit Karachi met de bus naar Iran ging en nadien per bus Iran verliet. U wist niet welke bestemming de bus had, maar u wist wel dat u Griekenland passeerde. Andere landen of plaatsen die u passeerde kende u niet (CGVS, p. 7). Ten overstaan van de DVZ had u nochtans verwezen naar Italië waar u een trein zou genomen hebben tot in België (DVZ Verklaring, vraag 35). U hiermee geconfronteerd stelde u dat u niets wist van landen en dat u de landen hier pas leerde kennen. Nochtans stelde u al bij DVZ via Italië te hebben gereisd en kende u wel het land Griekenland (CGVS, p. 9). Uw verklaring is dan ook niet afdoende. Ook over de manier waarop u Griekenland verliet bleef u erg vaag. U dacht dat u per container Griekenland had verlaten, maar was hier niet zeker van. U wist vreemd genoeg niet of u ook per boot had gereisd (CGVS, p. 9). Dit is uiterst merkwaardig. Dat u in een donkere container zat is geen afdoende verklaring hiervoor aangezien u toch zeker gevoeld moet hebben of u verplaatst werd in een boot (CGVS, p. 8). Dat u er trouwens wel in slaagde om bij de DVZ te verklaren dat u per boot Griekenland verliet, is vreemd (DVZ Verklaring, vraag 35). U stelde tijdens het gehoor enkel dat u in een container Griekenland had verlaten. U wist vervolgens niet naar waar u met de container gebracht werd (CGVS, p. 8). U wist wel dat u ergens een trein nam, maar wist u niet waar u instapte en wat de uiteindelijke bestemming van de trein was (CGVS, p. 8, 9). Tot slot moet worden opgemerkt dat u geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van deze reisweg. Het achterhouden van reisstukken maakt het tevens onmogelijk om uw

reisweg na te gaan. Zo kon u geen enkel origineel identiteitsbewijs voorleggen. U legde slechts een kopie van uw identiteitskaart voor tijdens het gehoor op het CGVS. Uw originele identiteitskaart kon u niet voorleggen omdat u die aan de smokkelaar had gegeven in Iran (CGVS, p. 10). Dit is een erg opmerkelijke verklaringen aangezien u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog beweerde dat u niet wist over welke identiteitsdocumenten u beschikte en dat u niet wist waar zij waren omdat uw ouders spoorloos zijn (DVZ Verklaring, vraag 21). U stelde wel een eigen internationaal paspoort te hebben gehad, maar u wist niet meer waar u dit gelaten had (CGVS, p. 11). Dat u dermate weinig informatie kon geven over de afgelegde reisweg en uw identiteitsdocumenten in combinatie met uw verschillende verklaringen betreffende uw reisweg doet vermoeden dat u op een andere manier naar België kwam en mogelijks uw Pakistaans paspoort achterhoudt om iets te verhullen (uw vertrek uit Pakistan met eigen paspoort, eerder vertrek uit Pakistan, etc.). Dit werpt ernstige twijfels op betreffende de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U hebt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen.

De documenten betreffende uw domicilie en identiteit van uw familie voegen niets toe aan uw asielrelaas. De twee dreigbrieven die u voorlegde kunnen uw asielrelaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen niet het geval was. U wist trouwens niets over deze brieven. U wist niet wie deze brieven had geschreven, wat er in stond en wanneer en waar uw ouders deze ontvangen hadden (CGVS, p. 11, 12). U had niemand gevraagd naar de inhoud van de brieven omdat u hier niemand vertrouwde. U gevraagd of u via uw zus informeerde naar de inhoud stelde u dat dit gewoon niet had gedaan (CGVS, p. 11). Dit bevestigt nog maar eens dat u maar weinig interesse hebt in uw problemen en de huidige stand van zaken in uw zaak in Pakistan. Uit de informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt overigens nog dat men in Pakistan gemakkelijk aan vervalste documenten kan geraken. De bewijswaarde van deze documenten is dan ook gering. Er wordt in beide brieven wel verwezen naar een zekere A(...) A(...), maar aangezien u geen origineel identiteitsbewijs kon voorleggen kunnen deze brieven op eender wie van toepassing zijn. U legde slechts een kopie voor van uw identiteitskaart. Aan fotokopies kan weinig bewijswaarde gehecht worden aangezien deze volgens de beschikbare informatie makkelijk via allerlei knip-en plakwerk te fabriceren zijn.

Het Commissariaat-generaal erkent tot slot dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Zoals hoger vermeld kan aanvaard worden dat u oorspronkelijk uit deze regio afkomstig bent, maar hebt u het niet aannemelijk gemaakt op dit ogenblik enige vervolging door de autoriteiten of de extremistische elementen te moeten vrezen. U kunt zich bij uw terugkeer naar Pakistan dan ook vestigen in een regio buiten uw geboortestreek waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4,62,c van de vreemdelingenwet. Gezien u een gezonde jongeman bent die werkte in de bouwsector, die naast Pashtu ook een beetje Urdu spreekt, zijn er geen redenen waarom u niet in een van de grote steden als Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen (CGVS, p. 6). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat daar vele ontheemden uit het noordwesten van Pakistan wonen. Bovendien hebt u ook een zus wonen in Lahore waar u nog contact mee hebt en die u zelfs documenten opstuurde (CGVS, p. 6). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de taliban, kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat de taliban u elders zouden zoeken. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel stelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing niet naar recht verantwoordde. Verzoeker formuleert een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas.

Verzoeker kan de door hem aangehaalde problemen met de familie van S., alsook met de taliban en de Pakistaanse autoriteiten omdat hij met S. een geheime en verboden relatie had niet aannemelijk maken. In eerste instantie kan er geen geloof worden gehecht aan zijn verklaring met S. gedurende anderhalf jaar een verboden relatie te hebben gehad. Verzoeker wist niet hoe haar moeder heette en kon niets antwoorden wanneer hij herhaaldelijk gevraagd werd spontaan iets te vertellen over S. zelf en over haar familie (stuk 3, gehoorverslag, p. 13, 14). Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift aangeeft dat het niet de gewoonte is in Pakistan om veel uit te weiden over de familieleden, laat staan over de vrouwelijke familieleden, is slechts een bewering die niet wordt gestaafd. Indien verzoeker daadwerkelijk een relatie had van anderhalf jaar en zelfs de intentie had om met het meisje te huwen (stuk 3, gehoorverslag, p. 16) kan worden verwacht dat hij de naam van haar moeder kent en op spontane wijze over haar familie kan vertellen.

Verzoeker verklaarde voorts dat het S. verboden werd om zomaar met jongens te praten (stuk 3, gehoorverslag, p. 14), maar kon niet uitleggen hoe hij er dan in slaagde contact te leggen met S., met haar kon praten, haar dagelijks kon ontmoeten en zelfs een relatie met haar kon beginnen. Verzoeker verklaarde vooreerst dat hij op straat, toen zij op weg was naar school, gewoon een gesprek met haar kon aangaan en grapjes met haar uithalen en dat zijn vriend bij hem stond op de weg toen hij haar ontmoette (stuk 3, gehoorverslag, p. 14, 15). Wat later verklaarde verzoeker dan weer dat hij nooit iets ondernam wanneer er mensen aanwezig waren. Verzoeker stelde weliswaar dat hij beetje bij beetje een relatie met haar kreeg, maar hij blijft vaag over het verloop van de relatie (stuk 3, gehoorverslag, p. 15). Verzoeker gaf echter aan dat hij haar dagelijks één of twee keer ontmoette en met haar praatte. Wanneer gevraagd werd waarover hij sprak, stelde verzoeker slechts dat zij het over hun huwelijk hadden en dat de tijd zo voorbij ging (stuk 3, gehoorverslag, p. 16). Dat verzoeker gedurende

anderhalf jaar enkel over een huwelijk zou gesproken hebben met zijn vriendin is niet geloofwaardig. Gelet op verzoekers beperkte verklaringen omtrent het regelen van hun ontmoetingen is evenmin het gegeven dat zij zomaar op straat in Pakistan afspraakjes konden regelen geloofwaardig, te meer verzoeker zelf stelde dat meisjes, zeker Pashtun-meisjes, niet zomaar konden praten met jongens (stuk 3, gehoorverslag, p. 15, 16). In zijn verzoekschrift stelt verzoeker zich de vraag of de verwerende partij het meent dat het onmogelijk is om contacten te leggen tussen meisjes en jongens. Verzoeker verduidelijkt dat net die contacten zorgen voor de hallucinante verhalen die worden vernomen via de pers. Met een loutere vraagstelling doet verzoeker echter geen afbreuk aan de voormelde concrete vaststellingen. Het volstaat niet om te verwijzen naar de verhalen die in de pers verschijnen. Het is aan verzoeker om zijn vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade *in concreto* aan te tonen en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Het gegeven dat verzoeker niet wist wie zijn relatie ontdekte en wie zijn ouders hierover inlichtte (stuk 3, gehoorverslag, p. 16) doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Er kan verwacht worden dat verzoeker zich hierover bij zijn ouders zou hebben geïnformeerd. Verzoeker gaf aan dat zijn vader om S.'s hand vroeg, maar dat haar ouders weigerden omdat zij van een verschillende kaste zijn en haar familie machtig is. Verzoeker stelde hier verder niets over te weten omdat hij niet opgeleid is (stuk 3, gehoorverslag, p. 16, 17). Van iemand die beweert dat hij ongeveer anderhalf jaar een relatie heeft gehad met iemand kan ongeacht diens opleidingsniveau worden verwacht dat hij toch enigszins op de hoogte zou moeten zijn van de achtergrond van haar familie, te meer er tijdens hun ontmoetingen over hun huwelijk werd gepraat. Wanneer verzoeker werd gevraagd om iets meer te vertellen over deze macht en rijkdom, bleef hij hier erg vaag over (stuk 3, gehoorverslag, p. 17). Met de loutere vraagstelling of de verwerende partij het meent dat het onmogelijk zou zijn dat een jongen en een meisje van verschillende sociale lagen verliefd zouden kunnen worden op elkaar doet verzoeker opnieuw geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade *in concreto* aan te tonen en blijft hierover in gebreke.

Nadat verzoekers huwelijksaanzoek geweigerd werd, werd S. uitgehuwelijkt aan haar neef (stuk 3, gehoorverslag, p. 17). Ondanks het feit dat S. verloofd was, kon verzoeker naar eigen zeggen de relatie verderzetten en elkaar blijven ontmoeten (stuk 3, gehoorverslag, p. 17, 18), niettegenstaande er meer toezicht en controle was op S. nadat verzoeker een aanzoek deed. Wanneer gevraagd werd hoe hij haar toch kon blijven zien, stelde verzoeker slechts dat hij haar maar enkele keren zag en haar enkel sprak als zij alleen was, maar hoe dit mogelijk was gezien de extra controle op haar, liet hij in het midden (stuk 3, gehoorverslag, p. 18). Voor zover verzoeker het menselijk vindt dat een verliefde jongeman zijn vriendin tracht te spreken en hiervoor risico's neemt doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat hij niet concreet kon duiden hoe hij haar alleen kon spreken. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de verboden relatie die verzoeker had met S., kan er evenmin geloof worden gehecht aan het gegeven dat de taliban omwille hiervan naar hem op zoek zouden zijn. Waar verzoeker aan het einde van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plots nog toevoegt dat hij ook problemen had met de Pakistaanse autoriteiten omdat hij ervan verdacht werd samen te werken met de taliban en dat de vader van zijn vriendin hem ook beschuldigd zou hebben van de moord op zijn dochter (stuk 3, gehoorverslag, p. 22) dient te worden vastgesteld dat verzoeker dit nooit eerder vermeldde wanneer naar zijn concrete problemen gevraagd werd. Ook tijdens zijn eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde hij hier niets van. Verzoeker stelde dat hij dat toen nog niet wist en het pas later hoorde van zijn zus. De vader van S. zou deze valse informatie over hem doorgegeven hebben aan de politie die een FIR tegen hem opstelden en zijn huis verzegelden (stuk 3, gehoorverslag, p. 22, 23). Verzoeker kon deze FIR niet voorleggen en had helemaal geen idee van welke strafartikels hij precies beschuldigd werd en welke straffen daar op staan. Over de stand van zaken in het onderzoek tegen hem kon hij evenmin iets vertellen (stuk 3, gehoorverslag, p. 23). Verzoeker blijft trouwens vaag in zijn antwoord op de vraag hoe hij precies wist dat er een FIR tegen hem was. Hij stelt slechts dat zijn zus hem dit zou hebben verteld nadat ze het vernam van verwanten, maar hoe die verwanten dat vernamen wist verzoeker dan weer niet exact (stuk 3, gehoorverslag, p. 23). Voor zover verzoeker aangeeft dat er een tegenstrijdigheid zou bestaan enerzijds de "verbazing" dat de relatie uitkwam en er geklikt werd en anderzijds in de "verbazing" dat de relatie kon ontstaan, dient erop te worden gewezen dat het geheel is van de vaststellingen die maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde relatie en aan zijn asielrelaas.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de

vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing werd correct het volgende gesteld: *“Het Commissariaat-generaal erkent tot slot dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Zoals hoger vermeld kan aanvaard worden dat u oorspronkelijk uit deze regio afkomstig bent, maar hebt u het niet aannemelijk gemaakt op dit ogenblik enige vervolging door de autoriteiten of de extremistische elementen te moeten vrezen. U kunt zich bij uw terugkeer naar Pakistan dan ook vestigen in een regio buiten uw geboortestreek waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4, 62, c van de vreemdelingenwet. Gezien u een gezonde jongeman bent die werkte in de bouwsector, die naast Pashtu ook een beetje Urdu spreekt, zijn er geen redenen waarom u niet in een van de grote steden als Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen (CGVS, p. 6). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat daar vele ontheemden uit het noordwesten van Pakistan wonen. Bovendien hebt u ook een zus wonen in Lahore waar u nog contact mee hebt en die u zelfs documenten opstuurde (CGVS, p. 6). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de taliban, kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat de taliban u elders zouden zoeken. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratief dossier gevoegd.”* Verzoeker betwist deze vaststellingen niet. Zij zijn pertinent en vinden allen steun in het administratief dossier.

Ook uit de recente informatie die werd toegevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij blijkt dat verzoeker actueel over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF